

**ԼԵՌՆԱՅԻՆ ՂԱՐԱԲԱՂԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ
ԳԵՐԱԳՈՒՅՆ ԴԱՏԱՐԱՆ**

ԼՂՀ վերաքննիչ դատարանի որոշում
Քաղաքացիական գործ ԸԻԴ N 0003/02/14թ.
Նախագահող դատավոր՝ Ն.Գրիգորյան
Դատավորներ՝ Հ.Գրիգորյան
 Կ.Սաղյան

Քաղաքացիական գործ ԸԻԴ N 0003/02/14թ.

**Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ
ՀԱՆՈՒՆ ԼԵՌՆԱՅԻՆ ՂԱՐԱԲԱՂԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ**

ք.Ստեփանակերտ

14 փետրվարի 2017թ.

ԼՂՀ Գերագույն դատարանը (այսուհետ՝ Գերագույն դատարան)՝
վճռաբեկության կարգով.

նախագահությամբ՝ դատավոր Ի.Կարապետյանի
 դատավորներ՝ Գ.Արզումանյանի
 Ա.Աբրահամյանի

դռնբաց դատական նիստում, քննելով ըստ հայցի ԼՂՀ Մարտունու շրջանի Մարտունու համայնքի ընդդեմ Արարատ Բահատուրի Խաչատրյանի՝ ճանապարհից վտարելու մասին քաղաքացիական գործով ԼՂՀ վերաքննիչ դատարանի 2016 թվականի դեկտեմբերի 6-ի որոշման դեմ պատասխանող Արարատ Խաչատրյանի վճռաբեկ բողոքը,

Պ Ա Ր Զ Ե Ց

1. Գործի դատավարական նախապատմությունը

Հայց հարուցելով դատարան՝ ԼՂՀ Մարտունու շրջանի Մարտունու համայնքի ղեկավար Մհեր Խաչատրյանը պահանջել է Արարատ Խաչատրյանին վտարել <<համայնքային սեփականություն հանդիսացող ճանապարհահատվածից>>:

ԼՂՀ ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանի /այսուհետ՝ Առաջին ատյանի դատարան/ 2015 թվականի ապրիլի 30-ի վճռով հայցը մերժվել է: Կողմերը նշված դատական ակտն օրենքով սահմանված մեկամսյա ժամկետում չեն բողոքարկել:

2016 թվականի նոյեմբերի 3-ին նշված դատական ակտի դեմ վերաքննիչ բողոք է բերել գործին մասնակից չդարձված անձ՝ Նելսոն Մուսայեյանը: Միաժամանակ

միջնորդություն է ներկայացվել բողոք բերելու՝ բաց թողնված ժամկետը հարգելի համարելու և այն վերականգնելու մասին: ԼՂՀ վերաքննիչ դատարանի /այսուհետ՝ Վերաքննիչ դատարան/ 2016 թվականի նոյեմբերի 8-ի որոշմամբ միջնորդությունը բավարարվել, վերաքննիչ բողոքն ընդունել է վարույթ:

Վերաքննիչ դատարանի 2016 թվականի դեկտեմբերի 6-ի որոշմամբ վերաքննիչ բողոքը բավարարվել է. Առաջին ատյանի դատարանի 2015 թվականի ապրիլի 30-ի վճիռն ամբողջությամբ բեկանվել և գործն ուղարկվել է նույն դատարան՝ լրիվ ծավալով նոր քննության:

Նշված որոշման դեմ 2017 թվականի հունվարի 9-ին պատասխանող Արարատ Խաչատրյանը ներկայացրել է վճռաբեկ բողոք, որը Գերագույն դատարանի 2017 թվականի հունվարի 25-ի որոշմամբ ընդունվել է վարույթ:

Վճռաբեկ բողոքի պատասխան են ներկայացրել Նելսոն Մուսայեյանի ներկայացուցիչ Ռ.Ավանեսյանը և Մարտունու քաղաքապետ Մ. Խաչատրյանը:

2.Վճռաբեկ բողոքի հիմքը, հիմնավորումները և պահանջը

Սույն վճռաբեկ բողոքը քննվում է հետևյալ հիմքի սահմաններում՝ ներքոհիշյալ հիմնավորումներով.

Վերաքննիչ դատարանն առերևույթ խախտել է ԼՂՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 215-րդ հոդվածի 1-ին կետի 3-րդ ենթակետի, 43-րդ, 47-րդ և 49-րդ հոդվածների պահանջները, գործել է ԼՂՀ Սահմանադրության 6-րդ հոդվածի 2-րդ կետին հակառակ:

Բողոք բերած անձը նշված պնդումը պատճառաբանել է հետևյալ փաստարկներով.

Առաջին ատյանի դատարանի վճիռը, որով Մարտունու համայնքի հայցն ընդդեմ Արարատ Խաչատրյանի՝ ճանապարհից վտարելու մասին, մերժվել է, գործին մասնակցող անձանց կողմից չի բողոքարկվել, մտել է օրինական ուժի մեջ: Վերաքննիչ դատարանը բեկանել է այդ վճիռը՝ Նելսոն Մուսայեյանի վերաքննիչ բողոքի հիման վրա, ով ներկայացել է իբրև վեճի առարկայի նկատմամբ ինքնուրույն պահանջներ ներկայացնող գործին մասնակից չդարձված երրորդ անձ: Մինչդեռ սույն գործով կայացված վճիռը որևէ ձևով չի շոշափում և չի կարող շոշափել վերաքննիչ բողոք ներկայացրած անձի ո՛չ իրավունքները և ո՛չ էլ պարտականությունները: Վերաքննության կարգով բողոքարկելով նշված վճիռը՝ բողոքաբերը չի հիմնավորել, թե Առաջին ատյանի դատարանը նյութական և դատավարական իրավունքի ո՞ր նորմն է խախտել, ինչու՞ պետք է ինքը գործին մասնակից դարձվեր և իր ո՞ր իրավունքը կամ պարտականությունն է շոշափվել բողոքարկվող դատական ակտով: Հետևաբար՝ անհիմն է վերաքննիչ բողոք ներկայացրած անձին սույն գործով երրորդ անձ դիտարկելը: Եվ եթե անգամ վեճի առարկա հողատարածքը, որն օրենքով սահմանված կարգով իրեն վարձակալության է տրամադրվել, նախկինում եղել է ճանապարհ ու այն իրեն հատկացնելով խախտվել կամ կարող են խախտվել բողոք բերողի և կամ այլ անձի իրավունքները, ապա այդ անձինք կարող են հայց հարուցել դատարան, այլ ոչ թե մեկ այլ անձի հայցի հիման վրա հարուցված գործին մասնակից դարձվեն ու առանց հայցապահանջ ներկայացնելու իրենց ենթադրյալ իրավունքների պաշտպանություն հայցեն: Այս առումով վերաքննիչ դատարանի որոշմամբ ստացվել է մի այնպիսի իրավական անորոշություն, որի պարագայում անձինք կարող են իրենց ենթադրյալ

խախտված իրավունքների պաշտպանություն ակնկալել առանց հայց հարուցելու: Վերաքննիչ դատարանը հաշվի չի առել, որ հայցը ներկայացվել է իրեն այն հողամասից վտարելու մասին, որի վերաբերյալ կատարված է հողամասի վարձակալության իրավունքի պետական գրանցում, որի ուժով պետությունն արդեն իսկ ճանաչել է իր իրավունքները, ուստի գործի էլքի վրա որևէ կերպ չի կարող ազդել այն հանգամանքը, թե ո՞վ է դիմել դատարան, ու մ են ներգրավել գործին կամ ու մ չեն ներգրավել: Պարզ չէ, թե վերաքննիչ դատարանն ի՞նչ է նկատի ունեցել՝ արձանագրելով, որ դատական ակտն այս կամ այն ձևով կարող է շոշափել բողոքաբեր Նելսոն Մուսայեյանի իրավունքներն ու պարտականությունները՝ այն դեպքում, երբ գործի հանգամանքներից հետևում է, որ սույն գործով Նելսոն Մուսայեյանին մասնակից դարձնելն անհեթեթություն կլիներ, ու նա չունի վերաքննիչ բողոք բերելու իրավունք:

Վերոգրյալի հիման վրա բողոքաբերը խնդրել է բեկանել Վերաքննիչ դատարանի 2016 թվականի դեկտեմբերի 6-ի որոշումը և օրինական ուժի մեջ թողնել Առաջին աստիճանի դատարանի 2015 թվականի ապրիլի 30-ի վճիռը:

3.Վճռաբեկ բողոքին Նելսոն Մուսայեյանի ներկայացուցիչ Ռ.Ավանեսյանի պատասխանի հիմնավորումները

Վճռաբեկ բողոքն անհիմն է: Վերաքննիչ դատարանի որոշումը լրիվությամբ հիմնավոր է:

Արարատ Խաչատրյանն ապօրինի ցանկապատել է համայնքային սեփականություն հանդիսացող ճանապարհահատվածը՝ Նելսոն Մուսայեյանին զրկելով թրթուրավոր տրակտորներն իր հողատարածքները տեղափոխելու ու դրանք մշակելու հնարավորությունից: Այդ կապակցությամբ Նելսոն Մուսայեյանը բազմիցս դիմել է Մարտունու քաղաքապետարան ու նրա դիմումի հիման վրա համայնքը հայց է ներկայացրել դատարան Արարատ Խաչատրյանին ճանապարհից վտարելու համար: Հետևաբար՝ Առաջին աստիճանի դատարանը Նելսոն Մուսայեյանին պետք է գործով ներգրավեր որպես ինքնուրույն պահանջներ ներկայացնող երրորդ անձ, ինչը, սակայն չի արվել, գործը քննվել է Նելսոն Մուսայեյանի բացակայությամբ ու նրա իրավունքների և պարտականությունների վերաբերյալ կայացվել է գործն ըստ էության լուծող դատական ակտ, որով իսկ խախտվել են ԼՂՀ Սահմանադրության 44-րդ և 45-րդ հոդվածներում ամրագրված նրա իրավունքները:

4. Վճռաբեկ բողոքին Մարտունու քաղաքային համայնքի ղեկավար Մ.Խաչատրյանի պատասխանի հիմնավորումները

Վճռաբեկ բողոքն անհիմն է, իսկ Վերաքննիչ դատարանի որոշումը՝ ճիշտ:

2013 թվականի վերջերին Նելսոն Մուսայեյանը, դիմելով Մարտունու քաղաքապետարան, հայտնել է, որ Մարտունու համայնքի «Կարվին» թաղամասի բնակիչ Արարատ Խաչատրյանն ապօրինի ցանկապատել է հիմնականում իր կողմից օգտագործվող համայնքային սեփականություն հանդիսացող դաշտամիջյան ճանապարհը՝ իրեն զրկելով թրթուրավոր տրակտորները տեղափոխելու ու իր հողատարածքները մշակելու հնարավորությունից, որի պատճառով էլ հրաժարվել է հողամասի օգտագործման դիմաց վարձավճարները մուծելուց, ինչն էլ իրենց

կողմից հայց հարուցելու առիթ է հանդիսացել: Քանի որ Նելսոն Մուսայելյանն է դիմել քաղաքապետարան իր խախտված իրավունքները վերականգնելու համար, ուստի Առաջին ատյանի դատարանը պետք է սույն գործին նրան ներգրավեր որպես երրորդ անձ, ինչը, սակայն, չի արվել. գործը քննվել է առանց Նելսոն Մուսայելյանի մասնակցության ու նրա իրավունքների ու պարտականությունների վերաբերյալ կայացվել գործն ըստ էության լուծող սխալ դատական ակտ: Ներկայումս էլ Արարատ Խաչատրյանը շարունակում է իր հակաօրինական գործողությունները. ինքնակամ զավթել է 2900 քառ. մետր հողատարածք:

5.Վճռաբեկ բողոքի քննության համար էական նշանակություն ունեցող փաստերը

1. ԼՂՀ Մարտունու շրջանի Մարտունու համայնքի ղեկավար Մհեր Խաչատրյանի և Արարատ Խաչատրյանի միջև 13.10.2013 թ. կնքված պայմանագրի համաձայն՝ Մարտունու համայնքի <<Կարվին>> տեղամասում Արարատ Խաչատրյանին գյուղատնտեսական գործունեություն ծավալելու նպատակով 25 տարի ժամկետով վարձակալության է հանձնվել 0,5391 հա վարելահող, ինչի հիման վրա 05.11.2013 թ. գույքի նկատմամբ իրավունքների պետական գրանցման միասնական 1-23 մատյանի 157343 համարի տակ կատարվել է նշված անշարժ գույքի նկատմամբ Արարատ Խաչատրյանի իրավունքների պետական գրանցում ու տրվել վկայական /գ.թ. 11-14/:

2. Հայց հարուցելով դատարան՝ Մարտունու շրջանի Մարտունու համայնքի ղեկավար Մհեր Խաչատրյանը պահանջել է Արարատ Խաչատրյանին վտարել <<համայնքային սեփականություն հանդիսացող ճանապարհահատվածից>>, պատճառաբանելով նրանով, որ պատասխանողն իր վարձակալած հողատարածքին ապօրինի միացրել ու ցանկապատել է համայնքային սեփականություն հանդիսացող ճանապարհը, ճանապարհն ազատելու մասին իրենց բազմիցս գրավոր և բանավոր զգուշացումներից հետո ցանկապատը քանդել - փռել է նույն ճանապարհահատվածում, ինչով խախտվում են համայնքի՝ համայնքային սեփականություն հանդիսացող ճանապարհն իր հայեցողությամբ տիրապետելու, օգտագործելու և տնօրինելու՝ ԼՂՀ քաղաքացիական օրենսգրքի 163-րդ հոդվածի 1-ին մասով նախատեսված իրավունքները:

3. Առաջին ատյանի դատարանի վճռով հայցը մերժվել է այն հիմնավորմամբ, որ պատասխանող Արարատ Խաչատրյանը չի զավթել և ապօրինի չի օգտագործում վեճի առարկա հանդիսացող հողատարածքը, որ հայցադիմումում նշված 5 մետր լայնությամբ հողատարածքը ներառվում է պատասխանողին վարձակալության իրավունքով տրամադրված տարածքի մեջ:

4. Կողմերը նշված դատական ակտն օրենքով սահմանված մեկամսյա ժամկետում չեն բողոքարկել:

5. Նելսոն Մուսայելյանը սույն գործով հայց չի հարուցել:

6.Գերագույն դատարանի պատճառաբանությունները և եզրահանգումները

Գերագույն դատարանն արձանագրում է, որ սույն վճռաբեկ բողոքը վարույթ ընդունելը պայմանավորված է բողոքում բարձրացված հարցերի վերաբերյալ

Գերագույն դատարանի որոշման՝ օրենքի միատեսակ կիրառության համար էական նշանակություն ունենալու ու դատական սխալի առկայության հանգամանքներով:

ԼՂՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 29-րդ հոդվածի համաձայն՝ վեճի առարկայի նկատմամբ ինքնուրույն պահանջներ ներկայացնող երրորդ անձինք կարող են գործի մեջ մտնել մինչև դատարանի կողմից վճիռ կայացնելը: Նրանք օգտվում են հայցվորի բոլոր իրավունքներից և կրում են նրա բոլոր պարտականությունները: Նույն օրենսգրքի 30-րդ հոդվածի 1-ին կետի համաձայն՝ վեճի առարկայի նկատմամբ ինքնուրույն պահանջներ չներկայացնող երրորդ անձինք կարող են գործի մեջ մտնել հայցվորի կամ պատասխանողի կողմում մինչև դատարանի կողմից վճիռ կայացնելը, եթե գործով կայացվող վճիռը կարող է ազդել կողմերից մեկի հանդեպ նրանց ունեցած իրավունքների կամ պարտականությունների վրա, իսկ 2-րդ կետի համաձայն՝ վեճի առարկայի նկատմամբ ինքնուրույն պահանջներ չներկայացնող երրորդ անձինք օգտվում են կողմի իրավունքներից և կրում են նրա պարտականությունները, բացի հայցի հիմքը կամ առարկան փոխելու, հայցային պահանջների չափն ավելացնելու կամ նվազեցնելու, հայցից հրաժարվելու, հայցն ընդունելու կամ հաշտության համաձայնություն կնքելու և դատական ակտի հարկադիր կատարում պահանջելու իրավունքից:

Վերոնշյալ հոդվածների վերլուծությունից հետևում է, որ երրորդ անձինք դատական քննության առարկա հանդիսացող վիճելի իրավահարաբերության հետ կապված նյութական իրավահարաբերությունների ենթադրյալ սուբյեկտներ են, որոնք կողմերի իրավունքների ու օրինական շահերի հետ չհամընկնող իրենց սուբյեկտիվ իրավունքների և օրինական շահերի պաշտպանության նպատակով մտնում են արդեն իսկ սկսված վարույթի մեջ, քանի որ կայացվող վճիռը շոշափում է կամ հետագայում կարող է շոշափել նրանց իրավունքներն ու օրինական շահերը:

Ընդ որում, հայց ներկայացնելով ընդդեմ երկու կողմերի կամ միայն հայցվորի դեմ, երրորդ անձն ըստ էության հավակնություն է ներկայացնում վեճի առարկայի /վեճի օբյեկտի/ նկատմամբ: Երրորդ անձի վեճի առարկան /վեճի օբյեկտը/ և սկզբնական վեճի առարկան նույնն են կամ համընկնում են մասնակիորեն: Վեճի առարկայի նկատմամբ ինքնուրույն պահանջներ ներկայացնող երրորդ անձանց նյութաիրավական շահագրգռվածությունը գործի էլքում ուղղակի է:

Ինչ վերաբերում է վեճի առարկայի նկատմամբ ինքնուրույն պահանջներ չներկայացնող երրորդ անձանց, ապա գործի էլքում նրանց նյութաիրավական շահագրգռվածությունն անուղղակի է. դատարանի վճիռը նրանց վրա անմիջականորեն չի ներգործում, նրանց իրավունքների կամ պարտականությունների վրա այն կարող է ազդել հետագայում:

ԼՂՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 215-րդ հոդվածի 1-ին կետի 3-րդ ենթակետի համաձայն՝ առաջին աստիճանի դատարանի դատական ակտերի դեմ, բացառությամբ այն ակտերի, որոնց համար վերաքննություն օրենքով նախատեսված չէ, վերաքննիչ բողոք բերելու իրավունք ունեն գործին մասնակցող անձինք, դատախազը՝ օրենքով նախատեսված դեպքերում, գործին մասնակից չդարձված անձինք, որոնց իրավունքների և պարտականությունների վերաբերյալ կայացվել է գործն ըստ էության լուծող դատական ակտ:

Սույն գործով Մարտունու համայնքի ներկայացրած հայցի առարկան հողատարածքից վտարելու /հողատարածքն ազատելու/ պահանջն է, հայցի հիմքը՝ հողատարածքը համայնքային սեփականություն հանդիսացող ճանապարհ

հանդիսանալու և պատասխանող Արարատ Խաչատրյանի կողմից ապօրինի տիրապետելու փաստերը:

Առաջին ատյանի դատարանում գործի քննության արդյունքում վերոնշյալ փաստերը հերքվել են. հաստատվել է, որ վեճի առարկա /վեճի օբյեկտ/ հանդիսացող 5 մետր լայնությամբ և 106 մետր երկարությամբ հողատարածքը ներառված է Արարատ Խաչատրյանին վարձակալությամբ հատկացված հողատարածքի մեջ, վերջինս այն չի գավթել և ապօրինի չի տիրապետում:

Վերաքննիչ դատարանը, բավարարելով Նելսոն Մուսայեյանի վերաքննիչ բողոքը, բեկանել է Առաջին ատյանի դատարանի վճիռը ու գործն ուղարկել սույն դատարան՝ լրիվ ծավալով նոր քննության այն պատճառաբանությամբ, որ համայնքի՝ ընդդեմ Արարատ Խաչատրյանի ներկայացրած հայցի քննության արդյունքում կայացված վճիռը «այս կամ այն ձևով կարող է շոշափել բողոքաբեր Նելսոն Մուսայեյանի իրավունքներն ու պարտականությունները», որ Նելսոն Մուսայեյանին մասնակից չդարձնելով Առաջին ատյանի դատարանը խախտել է վերջինիս արդար դատաքննության իրավունքը՝ երաշխավորված ԼՂՀ Սահմանադրության 45-րդ հոդվածի 1-ին մասով:

Մինչդեռ Նելսոն Մուսայեյանը սույն գործով հայց չի ներկայացրել ու նրա իրավունքների ու պարտականությունների վերաբերյալ վճիռ չի կայացվել: Ապացույցներ այն մասին, որ սույն գործով վեճի առարկա հանդիսացող հողատարածքի նկատմամբ Նելսոն Մուսայեյանն ունի որևէ իրավունք, որ վճիռը վերաբերում է նրա իրավունքներին, չեն ներկայացվել: Ավելին, ըստ գործի փաստերի՝ այդ հողատարածքի նկատմամբ Արարատ Խաչատրյանն ունի իրավունք, նրա տիրապետումն ապօրինի չէ, ինչի պատճառով էլ մերժվել է հայցը: Սույն գործով կայացված վճիռը որևէ կերպ չի կարող ազդել նաև հողատարածքի վարձակալության՝ Նելսոն Մուսայեյանի ու համայնքի միջև առկա հարաբերություններից բխող պարտավորությունների վրա, դրանք որևէ կապ չունեն սույն գործով դատավարության առարկա հանդիսացած իրավահարաբերության հետ: Հետևաբար՝ հիմնավոր է վճռաբեկ բողոքի հիմքն այն մասին, որ Վերաքննիչ դատարանն անհիմն է Նելսոն Մուսայեյանին ճանաչել սույն գործով երրորդ անձ ու նրա բողոքով բեկանել ստորադաս դատարանի օրինական, հիմնավորված և պատճառաբանված դատական ակտը:

ԼՂՀ Սահմանադրության 45-րդ հոդվածի 1-ին մասը «Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» էվրոպական կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածին համահունչ սահմանում է, որ յուրաքանչյուր ոք ունի հավասարության պայմաններում, արդարության բոլոր պահանջների պահպանմամբ անկախ և անկողմնակալ դատարանի կողմից ողջամիտ ժամկետում իր գործի հրապարակային քննության իրավունք: Ընդ որում, Մարդու իրավունքների էվրոպական դատարանի դիրքոշման համաձայն՝ Կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին կետով սահմանված արդար դատաքննության իրավունքը պետք է մեկնաբանվի Կոնվենցիայի նախաբանի լույսի ներքո, համաձայն որի՝ պայմանավորվող կողմերի ընդհանուր ժառանգության մաս է իրավունքի գերակայությունը, որի բաղկացուցիչ մասն է իրավական որոշակիության սկզբունքը: Իրավական որոշակիության սկզբունքը ենթադրում է *res judicata* /«լուծված գործ»/ սկզբունքի, այն է՝ դատական ակտերի վերջնական լինելու սկզբունքի պահպանում: Այդ սկզբունքը պահանջում է, որպեսզի կողմերից ոչ մեկը չունենա իրավունք պահանջելու վերջնական և կատարման համար

պարտադիր դատական ակտի վերանայում՝ ուղղակի գործի կրկնակի քննության և գործով նոր ակտի կայացման նպատակով /տես, օրինակ, Ռյաբիխն ընդդեմ Ռուսաստանի, Նեյուբինն ընդդեմ Ռուսաստանի գործերով Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի 24.07.2003թ. և 02.11. 2006թ. վճիռները/:

Այսպիսով, սույն գործով վճռաբեկ բողոքի հիմքը բավարար է՝ ԼՂ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 240-րդ և 241-րդ հոդվածների ուժով Վերաքննիչ դատարանի որոշումը բեկանելու համար: Տվյալ դեպքում անհրաժեշտ է կիրառել ԼՂ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 253-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ կետով սահմանված՝ առաջին ատյանի դատարանի դատական ակտին օրինական ուժ տալու՝ Գերագույն դատարանի լիազորությունը:

Գերագույն դատարանը միննույն ժամանակ արձանագրում է, որ սույն գործով կայացված վճիռը Նելսոն Մուսայեյանին չի զրկում ընդհանուր կարգով իր իրավունքների պաշտպանության հայց հարուցելու իրավունքից:

7.Գերագույն դատարանի պատճառաբանությունները և եզրահանգումները դատական ծախսերի բաշխման վերաբերյալ

ԼՂ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 64-րդ հոդվածի համաձայն՝ դատական ծախսերը կազմված են պետական տուրքից և փորձագետին, վկային կանչելու, ապացույցները դրանց գտնվելու վայրում գննելու, փաստաբանի խելամիտ վարձատրության և գործի քննության հետ կապված այլ գործողությունների համար վճարման ենթակա գումարներից:

ԼՂ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 69-րդ հոդվածի 1-ին, 2-րդ, 3-րդ մասերի համաձայն՝ դատական ծախսերը գործին մասնակցող անձանց միջև բաշխվում են բավարարված հայցապահանջների չափին համամասնորեն, գործին մասնակցող անձանց միջև դատական ծախսերի բաշխման մասին համաձայնության դեպքում դատարանը վճիռ է կայացնում դրան համապատասխան, վերաքննիչ կամ վճռաբեկ բողոք բերելու հետ կապված դատական ծախսերը գործին մասնակցող անձանց միջև բաշխվում են նույն հոդվածի կանոններին համապատասխան:

Սույն բողոքի քննության հետ կապված դատական ծախսերը բաղկացած են պետական տուրքից, որը վճարվել է բողոքաբեր Արարատ Խաչատրյանի կողմից: Քանի որ բողոքը ենթակա է բավարարման, հետևաբար՝ վճռաբեկ բողոքի համար մուծված պետական տուրքի գումարը ենթակա է գանձման հոգուտ Արարատ Խաչատրյանի:

Ելնելով վերոգրյալից և ղեկավարվելով ԼՂ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 253-րդ հոդվածի 6-րդ կետով և 256-րդ հոդվածով՝ Գերագույն դատարանը

Ո Ր Ո Շ Ե Ց

1. Վճռաբեկ բողոքը բավարարել: Բեկանել ԼՂ վերաքննիչ դատարանի 2016 թվականի դեկտեմբերի 6-ի որոշումը և օրինական ուժ տալ ԼՂ ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանի 2015 թվականի ապրիլի 30-ի վճիռին:

2. ԼՂ Մարտունու քաղաքապետարանից հոգուտ Արարատ Բահատուրի Խաչատրյանի բռնագանձել 20.000 /քսան հազար/ ՀՀ դրամ՝ որպես վճռաբեկ բողոքի համար վճարված պետական տուրքի գումար:

3. Որոշումն օրինական ուժի մեջ է մտնում դատական նիստերի դադարում հրապարակման պահից, վերջնական է և ենթակա չէ բողոքարկման:

ՆԱԽԱԳԱՀՈՂ

Ի.ԿԱՐԱՊԵՏՅԱՆ

ԴԱՏԱՎՈՐՆԵՐ

Գ. ԱՐԶՈՒՄԱՆՅԱՆ

Ա.ԱԲՐԱՀԱՄՅԱՆ